

РЕШЕНИЕ

№ 6951

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12720** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалба от началника на отдел „Оперативни дейности“- С. в ГД „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, представляван от пълномощника юрк. М. П. срещу Решение №3855/26.10.2025 г., постановено по административнонаказателно дело №8363/2025 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС, НО, 19-ти състав е отменил Наказателно постановление (НП) № № 791672-F780829/10.10.2024 г. на началника на отдел „Оперативни дейности“- С. в ГД „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, като е предупредил „Деа Строй“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя М. Д. М., че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Наведеното в жалбата касационно основание е за нарушение на материалния закон - чл.348, ал.1, т.1 от Наказателно- процесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл.63в от ЗАНН, аргументирано в жалбата с твърдения, че не са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл.28 от ЗАНН.

В съдебно заседание пред АС София-град, процесуалният представител на касатора – юрк. К. моли за уважаването на жалбата, като оспореното решение бъде отменено, а НП – потвърдено. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът „Деа Строй“ ЕООД чрез пълномощника си – адв. Д. оспорва жалбата и моли оспореното решение да бъде оставено в сила. Заявява искане за присъждането на направените разноски, за които прилага списък.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които на основание чл.218, ал.2 от АПК следи служебно, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е валидно, допустимо и правилно.

За да постанови оспореното съдебно решение СРС е приел за установено от фактическа страна, че след подаден сигнал била извършена проверка на търговски обект: ресторант „С.“, находящ се в [населено място] на [улица], стопанисван от „Деа Строй“ ЕООД. Било проведено триденно наблюдение на обекта. Също така било проведено скрито наблюдение от 12:40 ч. до 13:21 ч. на 26.07.2024 г. На 26.07.2024 г. в 13:21 часа започнало извършване на проверка от служители на ЦУ на НАП, сред които и бил свидетелят И.. Проверката започнала с установена разлика между касова наличност и фискалното устройство. Изваден бил клен за три дати от началото на 2024 г. и било установено, че се маркират артикули в данъчни групи „А“, „В“ и „Г“, вместо данъчна група „Б“. Бил маркиран коктейл „М.“ на 24.02.2024 г. в 13:45:56 ч. в данъчна група „В“, която е за продажба на течни горива чрез измервателни средства за разход на течни горива, вместо в група „Б“ - за стоки и услуги, които се облагат е 20 % ДДС. Свидетелката К., която работи в

проверяваното дружество, твърди, че външна фирма вкарва артикулите в системата на заведението, като единият от тези артикули е коктейл „М.“. Колежката й А. К. е маркирала артикул с грешно ДДС и е закрила сметката на клиента с грешното ДДС, а имали разпореждане от управителката при такъв случай да й се звънне, за да бъде изтрито грешното маркиране. В края на работния ден звъняли на работодателя и той пускал финалния отчет.

За извършената проверка бил съставен Протокол №0202475 от 26.07.2024 г., с изготвено към него Приложение №1 за обезпечаване на доказателства чрез копиране на информация от и на технически носител. Съставен бил и Протокол за извършена проверка №0203476 от 29.07.2024 г. На 31.07.2024 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) от И. Л. И. - старши инспектор по приходите при ЦУ на НАП, като оправомощено длъжностно лице, въз основа на Заповед №ЗЦУ-384/27.02.2024 г. на изпълнителния директор на НАП на дружеството, за нарушение на чл.27, ал.1, т.2 от Наредба №Н-18/2006 г. на МФ във вр. е чл.118, ал.4 от ЗДДС. АУАН е връчен на управителя на дружеството на датата на съставянето му, а именно на 31.07.2024 г. В АУАН е вписано като възражение, че коктейл „М.“ не се предлага и не присъства в менюто, грешно е маркиран и в момента била направена корекция. Въз основа на АУАН е издадено НП № 791672-F780829/10.10.2024 г. от началника на отдел „Оперативни дейности“- С. в ГД „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, оправомощен по силата на Заповед №ЗЦУ- 384/27.02.2024 г. на изпълнителния директор на НАП.

Въззивната инстанция е изложила подробни и съответни на фактическото положение и на закона съображения за липса на допуснати процесуални нарушения в проведеното административно наказателно производство и за формално съответствие на извършеното с приложената за него правна квалификация. Обусловила е обаче извод за противоречие на НП с материалния закон, поради осъществяването на предпоставките по чл.28 от ЗАНН- извършеното представлява маловажен случай. Решаваният за отмяната на НП извод е аргументиран със следните установени по делото обстоятелства: погрешно вписаната данъчна група за конкретната продажба е на ниска стойност от 8, 00 лв.; в двете групи: „В“ и „Б“ ставката на ДДС е от 20 %, като нито една от групите не попада в изключенията по чл.66а и чл.66б от ЗДДС, при което би имало намалена ставка ДДС, респ. нулева ставка; липсва и не може да се твърди ощетяване на фиска; жалбоподателят не е системен нарушител на ЗДДС и приложимите към него подзаконови нормативни актове, като в самото НП е посочено, че се касае за нарушение, което е извършено за първи път, а издадените при процесната проверка три НП не са влезли в сила; ниска степен на

обществена опасност на деянието и дееца.

Така изложените съображения се споделят напълно от касационната инстанция. Допълнително АССГ излага, че преценката за „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП, поради издаването му в противоречие със закона (Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т.н.д. № 1/2007 г., ОСНК). В случая СРС е бил длъжен да изследва и правилно е преценил, че предпоставките на чл.28 от ЗАНН са налице. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл.28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното. Степента на обществена опасност на конкретно извършеното противоправно деяние е от значение обаче да се реши дали това деяние е административно нарушение или макар да е формално съставомерно, но като неразкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително. Прилагането на принципа за пропорционалност при преценка на наложената имуществена санкция за извършеното произтича и от задължението за спазване на принципите по правото на Европейския съюз. Задължението за отчитането на приходите от продажби чрез фискално устройство съгласно чл. 118 от ЗДДС, като общо задължение за регистрирани и нерегистрирани по ЗДДС лица, касае отчетността на приходите от продажби, имаща за цел предотвратяване избягването от стопанските субекти на данъчно облагане. Поради това правото на държавите членки да въведат изисквания в тази насока се основава на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност. Съгласно тази разпоредба, държавите-членки могат да наложат други задължения, които те считат за необходими за осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване избягването на данъчно облагане. Тази разпоредба се намира в Дял XI, озаглавен „Задължения на данъчнозадължените лица и на някои данъчно незадължени лица” от Директивата. След като изискванията по чл.118 ЗДДС и приетите в тази връзка с Наредба № Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства правила са относими към всички задължени лица, то съответствието с разпоредбата на директивата следва да е налице във всички случаи. Съгласно трайната практика на Съда на Европейския съюз, държавите членки имат законен интерес да вземат подходящите мерки за защита на своите финансови интереси, а борбата срещу данъчните

измами, избягването на данъчно облагане и евентуалните злоупотреби представлява цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112 (В този смисъл Решение от 14 март 2013 г. по дело V., C-525/11, точка 28 и цитираната в същото съдебна практика). Съгласно Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело M. U., C-210/10, т. 23 и цитираната в същото съдебна практика: „при липса на хармонизация на законодателството на Съюза в областта на санкциите, приложими при неспазване на условията, предвидени от установен в това законодателство режим, държавите членки са компетентни да изберат санкции, които според тях са подходящи. Те въпреки това са задължени да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи, а следователно и при спазване на принципа на пропорционалността.” Когато по правото на Съюза не се съдържат по-точни правила за определянето на националните санкции, „санкционните мерки по национално законодателство не трябва да надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели, като се има предвид, че когато има избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко обвързващата и, че причинените неудобства не трябва да са несъразмерни по отношение на преследваните цели” (т.24 от същото решение). Когато правна уредба по правото на Съюза препраща към националните разпоредби, член 4, параграф 3 от ДФЕС – относно принципа за лоялното сътрудничество, налага на държавите членки да вземат всички мерки, които са годни да гарантират обхвата и ефективното действие на правото на Съюза, като за тази цел, запазвайки дискреционната си власт по отношение на избора на такива мерки, те трябва да гарантират, че при всички положения придават на санкцията ефективен, пропорционален и възпиращ характер (Решение от 7 октомври 2010 г, дело S. Met SIA, C-382/09, т. 44 и цитираната в същото съдебна практика.)

При приложение на принципа на пропорционалност и посочените критерии за преценката му по правото на Съюза, и предвид преследваната цел-предотвратяване избягването на данъчно облагане, за постигането на която са регламентирани правилата за отчитането на приходите чрез фискалните устройства по националното право, налагането на санкция за тяхното нарушаване, при положение, че конкретният случай не води до неотчитане на приходи за съответния данъчен период или намалена ставка ДДС, надхвърля границите на подходящото и необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели.

С оглед на горе изложеното, АССГ, XII-ти касационен състав споделя изцяло направения от СРС

извод, че извършеното деяние, макар да е формално съставомерно, е малозначително и целите на административнонаказателното производство могат да бъдат постигнати и без налагането на административното наказание, предвидено за извършеното нарушение чрез предупреждение на извършителя, че при повторно извършване на същото деяние, ще му бъде наложено наказание-чл.28 от ЗАНН.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК във вр. с чл.63д от ЗАНН, ответникът има право на разноски. Това свое право ответникът е упражнил своевременно, като преди приключването на устните състезания е поискал присъждането им. Доказаните разноски са в размер на 600 лева- 306.77 евро, превалутирани съгл. чл.12 и чл.13 о ЗВЕРБ и представляват възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1-во от АПК във с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №3855/26.10.2025 г., постановено по административнонаказателно дело №8363/2025 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите със седалище в [населено място] да заплати на „Деа Строй“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] и седалище в [населено място], представлявано от управителя М. Д. М. сумата от 600 лева- 306.77 евро (триста и шест евро и седемдесет и седем centa), превалутирани съгл. чл.12 и чл.13 о ЗВЕРБ, разноски по делото.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: